

на следния ден открит от църверското око на Бибиса
искарл. Така, за пръв път, срещнах и псевдонима на
Смирненски, който ~~то~~ ми се видя ^{не} чуждешки... "Ведбан!" Ко-
мически ~~и~~ авторски за глумители... Силнокопиренето ^{по}
стоиел и стига беше ^{пък} изотржано, че ми хареса и аз
го заучих наизуст. Реших, че именно така трябва да
се пише хумор, Шеговицото, веселото трябва да се скарва
в негово художествено оформление. Христю ми даде пример!

Чорбаджийски син...

Лятната ваканция прекарвах при роднини в с. Врзар,
Видинска. Отпих се аботирах за „К'во да е" и почнах най-
редовно да му сътрудства. Ко този чаша възник в пъред-
събен добир с то-бурлеск ~~и~~ сътрудници: Ведбан, Морте
Мелени, Васка К. (Павуртмиев) и др. Правехме си дори
посвещени един на друг.

Освен „глумители“, Ведбан се рисуваше във въобра-
жението ми висок, едър, охрял младенец, с черкосо-
лепа и рончава коса, с черка връзка като на художник.
Разбира се, че е Бохем, който ведна вечер посещавал орогу-
щото „Кебурал“. Живее в хубава къща и има отдалечна
сграда — писателски кабинет, където въобще има всички
услови и широка възможност да избори на въз-
можна талантливо написани силнокопирни... Да!...
Трябва да му е „широко около врата“, за да пише този
хумор, бихкаш като из ведро. Баща му е богат св-
ственик на търговски магазин на гр. Лесе, който Христю
често възбуждаше. Не е като мене — селски син, който
се играе с камак и флуид... Рядко на когото из-
валя весели пиеси.

Все пак виждам софийските хумористи, и това и аз.
Това ми става духовно до съзнание, че ако срещнах
вече Ведбан на улицата бих му заговорил ведната на
„ми“, интимно, като на стар приятел.

Беше ми една чужда година. Имах да отида в
София, закубих да видя него и другите, да ми съобща
връстна ръка. Но как? Баща ми беше дребен чинов-